

in Weenen en in Rouaan. Herhaaldelijk kwam daarbij de Conventie van Parijs ter sprake en de onderafdeeling voor Europa heeft in 1935 te Brussel een wijziging van de Parijsche Conventie ontworpen, die in 1937 te Weenen is goedgekeurd. Het staat nu aan de Regeeringen om elkaar uit te noodigen, deze wijzigingen te bespreken en eventueel aan te brengen. Wie zal de kat de bel aanbinden? Op historische gronden zou de Fransche Republiek het initiatief dienen te nemen, maar ik zou wel willen, dat het ornithologisch zwaartepunt van Europa hier vóór ging en dat is Nederland. Dan komen we nu eens niet met de nachtschuit.

De wijzigingen zijn geheel in overeenstemming met de ontwikkeling van de wetenschap, de ontwikkeling van de menschheid, zoowel stoffelijk als geestelijk, de houding van den mensch jegens zijn medeschepselen. Zij houden behoorlijk rekening met de eischen van de economie, met de belangen van landbouw, veeteelt, jacht en visscherij, ook nog met de kooivogels. Maar dit alles op streng wetenschappelijken grondslag en gelegenheid latend tot aanpassing (juist als in onze Vogelwet 1936). Op voorstel van de Nederlandsche Sectie is er een nieuw artikel bij gevoegd betreffende de gevaren van stookolie, lichtbakens, draadleidingen. Daarnaast de stichting van vogelreservaten en het bevorderen van de vogelbescherming bij de jeugd.

Alleen om dit artikel reeds zouden we de herziening van de Conventie van 1902 wenschen. Niet omdat wij Hollanders dat balletje opgeworpen hebben, maar omdat het zaken betreft waar we al tientallen jaren om worstelen en die alleen internationaal kunnen worden geregeld.

Het zou zoo heelemaal passen bij ons Prettige Nederland, wanneer onze Regeering dit varkentje zou wasschen.

JAC. P. THIJSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

A. C. OUDEMANS.

De heer Dr. A. C. Oudemans vierde 12 Nov. j.l. zijn tachtigsten verjaardag. Wij bieden dezen stoeren geleerde onze hartelijke gelukwenschen aan, niet alleen met bewondering voor zijn veelzijdig wetenschappelijk werk, maar vooral om de hartelijke belangstelling en vriendschap, die hij ons Tijdschrift reeds dadelijk bij de oprichting heeft betoond en waarin hij nooit is verflauwd. Zijn voorbeeldige „Opmerkingen bij het lezen van De Levende Natuur” waren ons tot grooten en welkomen steun en hielpen het jonge blaadje aan het zoo wenschelijke prestige. Hij leverde een onovertreffelijk voorbeeld van welwillende opbouwende kritiek. Daarvoor nogmaals onze dank.

De Redactie van De Levende Natuur.

Strandvervuiling. „Ik dacht dat wordt vandaag cokes zoeken” had de strandjutter al in September gezegd, toen hij een keer op het strand was gekomen en al die zwarte krobbels in de verte in het vloedmerk zag liggen. Maar dat was tegengevallen, want bij het oprapen bleken de, op het gezicht steenkoolachtige stukken, uit een taaie, kneedbare, zwarte asfalt- of teersubstantie te bestaan. Een onaangenaam, slecht ruikend en strand bedervend product, dat de strandwandelaar al dadelijk deed denken aan tankbooten, drijvende olievelden en verongelukte of rondtobbende „teervogels”.

Wat in die dagen was aangekomen bleek echter nog maar een klein gedeelte te zijn van de groote voorraad, die de zee nog verborgen hield en die, onder invloed van golfslag en getijstroomen allicht nog her- en derwaarts, voor de kust werd langs gedreven. Tijdens de storm van 23 Nov. '38 deponeerde de zee opnieuw een nog grootere hoeveelheid langs de duinvoet onzer stranden. Hier en daar waren het breede zoomen waar de penetrante lucht gestadig boven